ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏବଂ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ

ବନାମ

ଶ୍ରୀମତୀ ବର୍ଷାବେନ୍ ଭରତଭାଇ ଶାହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ମାର୍ଚ୍ଚ 13, 2001

[ଏସ୍.ପି. ଭରୁଚା, ଏନ. ସନ୍ତୋଷ ହେଗଡେ ଏବଂ ୱାଇ.କେ. ସଭରୱାଲ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ଆୟକର:

ଆୟକର ନିୟମ, 1962: ନିୟମ 48-K ।

ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି - ବିକ୍ରୟ – ଏହାର ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟମୂଲ୍ୟ - ଆଗୁଆ କ୍ରୟ - ସହ-ମାଲିକମାନେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟରେ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ, ଯାହା ନିୟମ 48-K ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପୃକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରିଥିଲା । ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ସହ-ମାଲିକମାନେ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେମାନଙ୍କର ସମାନ ଅଧା ଅଂଶ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ - ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ ଯେ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହମାଲିକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ କମ୍ ପାଇବେ - ସଠିକତା - ନିର୍ଣ୍ଣିତ: ଯଦି ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପୃକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ ଅଧିକ ଏବଂ ଏହାର ବଜାର ମୂଲ୍ୟଠାରୁ 15 ପ୍ରତିଶତ କମ୍ କିମ୍ବା ଅଧିକ, ତେବେ ଆଗୁଆ କ୍ରୟ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଯାଇପାରିବ - ଏହା କୌଣସି ଫଳପ୍ରଦ ନୁହେଁ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ କମ୍ - ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ବିଷୟ ଅଟେ, ସହ-ମାଲିକଙ୍କ ଅଧା ଅଂଶ ନୁହେଁ - ତେଣୁ, ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ - ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1961, ଧାରା 269-UC, 269-UD ଏବଂ ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତା ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ଉପରେ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲେ, ଯାହା ଆୟକର ନିୟମ, 1962 ର ନିୟମ 48-K ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ ଅଧିକ ଥିଲା । ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗର ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ବଜାର ମୂଲ୍ୟଠାରୁ 15% କମ୍ କିମ୍ବା ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ଥିଲା । ସେହି ଅନୁଯାୟୀ, ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1961 ର ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ର ଧାରା 269-UD ଅନୁଯାୟୀ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଆଗୁଆ କ୍ରୟ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଉପରୋକ୍ତ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ରଖି ଯେ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା **2** ଏବଂ **3** ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେମାନଙ୍କର ସମାନ ଅଧା ଅଂଶ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ

ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହମାଲିକ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ **48-K** ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ କମ୍ ପାଇବେ ତେଣୁ, ଅଧିନିୟମର ଅଧ୍ୟାୟ **XX-C** ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅପିଲ ।

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: **1.** ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, **1961** ର ଅଧ୍ୟାୟ **XX-C** କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯାହା ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ ତାହା ହେଉଛି କେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତରର ବିଷୟ ଅଟେ ଏବଂ ଏପରି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ କ'ଣ । ଅଧ୍ୟାୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବାସ୍ତବ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହାକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ, କୃତ୍ରିମ କିମ୍ବା ବୈଷୟିକ ଢଙ୍ଗରେ ନୁହେଁ । ଯଦି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ଆୟକର ନିୟମ, **1962** ର ନିୟମ **48-K** ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପୃକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ ଅଧିକ ହୁଏ, ତେବେ ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ଏହାର ବଜାର ମୂଲ୍ୟଠାରୁ **15%** କମ୍ କିମ୍ବା ଅଧିକ କି**?** ଯଦି ହଁ, ତେବେ ଆଗୁଆ କ୍ରୟ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହା ପରେ ବିଷୟଜନିତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ସ୍ୱଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ।

2. ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଏହି ରାଜିନାମା ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ।ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସମାନ ଅଂଶ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯିବା ଏପରି ବିକ୍ରିର ଏକ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଘଟଣା ଅଟେ । ବିଷୟରେ ଥିବା ପକ୍ଷମାନେ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ଫର୍ମ ନଂ **37-1** ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କହିଥିଲେ ଯେ ଯାହା ବିକ୍ରି ହେଉଛି ତାହା ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା, ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଅଧା ଅଂଶ ନୁହେଁ । ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇଥିଲା । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଯାହା ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯିବାର ଥିଲା ତାହା ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା ଏବଂ ଏପରି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ନିୟମ **48-K** ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ ଅଧିକ ଥିଲା । ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସାଧାରଣ ଭଡାଟିଆ ଭାବରେ ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକାନା ରଖିଥିଲେ କିମ୍ବା ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଆୟକର ବିବରଣୀରେ ସେମାନଙ୍କର ମାଲିକାନା ଦର୍ଶାଇଥିଲେ, ଏହାର କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହେବାରେ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ଯେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଯାହା ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେମାନଙ୍କର ସମାନ ଅଂଶ ଥିଲା, ତେଣୁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ବିନିୟମ ନିୟମ **48-K** ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ କମ୍ ଥିଲା ତେଣୁ ଅଧ୍ୟାୟ **XX-C** ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ।

ଯଦିଓ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଚୁକ୍ତିନାମା ଏପରି ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାନ୍ତା ଯେ ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ସମାନ ଅଂଶଧନର ହସ୍ତାନ୍ତର ଦର୍ଶାଯାଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ଉପସଂହାର ସମାନ ହୋଇଥାନ୍ତା, କାରଣ ବାସ୍ତବ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦେଖିଲେ, ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ହିଁ ହସ୍ତାନ୍ତରଣର ବିଷୟ ଥିଲା ।

ଜୋଧରାମ ଦୌଲତରାମ ଆରୋରା ବନାମ ଏମ୍.ବି. କୋଡନାନୀ, **221 ITR 368 (Bom.), ଅନୁମୋଦିତ ।**

କେ.ଭି. କିଶୋର ବନାମ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ, **189 ITR 264 (Mad.);** *ଏନ୍.ସି. ରଙ୍ଗେଶ ବନାମ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ଜେନେରାଲ ଅଫ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରେସନ୍,* **189 ITR 270 (Mad.);** *ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ବନାମ ଜେ.ଏସ୍. ଏ. ରାଘବ ରେଡ୍ଡୀ,* **199 ITR 508 (Kar.);** *ସୁରିନ୍ଦର ଗୁପ୍ତା ବନାମ ଆୟକର ମୁଖ୍ୟ ଆୟୁକ୍ତ,* **221 ITR 375 (Cal.) ଏବଂ** *ୱେବଷ୍ଟର୍ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିଜ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ* **225 ITR 924 (Del.), ଏହାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଗଲା ।**

ଦେୱାନୀ ଅପିଲିୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 5426/1997 ।

SCA ସଂଖ୍ୟା 10405/95ରେ ଗୁଜରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 6.2.96 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍. ଗଣେଶ, କମଲେନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର, ବି.ଭି. ବଳରାମ ଦାସ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ସୁଷମା ସୁରୀ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆର୍.ଏଫ୍. ନରିମାନ୍, କାଭିନ୍ ଗୁଲାଟି, ଜତିନ ଜାଭେରୀ ଏବଂ ହରିଶ ଜେ. ଜାଭେରୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭରୁଚା । ଗୁଜୁରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଅପିଲରେ ଆସିଛି । ନିମ୍ନଲିଖିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଉପରେ ଏହି ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ।

12 ଅଗଷ୍ଟ, 1995 ରେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତା ଅହମ୍ମଦାବାଦରେ ଅବସ୍ଥିତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ 47 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାରେ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲେ । ରାଜସ୍ୱର ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର

ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ଏହାର ବଜାର ମୂଲ୍ୟଠାରୁ 15 ପ୍ରତିଶତ କମ୍ କିମ୍ବା ଅଧିକ ଥିଲା । ତଦନୁସାରେ, ଆୟକର ଅଧିନିୟମ, 1961 ର ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ଅନୁଯାୟୀ ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି କାହିଁକି ଆଗୁଆ କ୍ରୟ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ତାହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ନଭେମ୍ବର 6, 1995 ରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କାରଣ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଗୁଆ କ୍ରୟ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶକୁ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଯାହା ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେମାନଙ୍କର ସମାନ ଅଧା ଅଂଶ ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଏପରି ସମାନ ଅଧା ଅଂଶ ଥିଲା ବୋଲି ସେମାନଙ୍କ ଆୟକର ବିବରଣୀ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିଲା ଯେ ବଇନା ଟଙ୍କା ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ପୃଥକ ଚେକ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି, "ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଚୁକ୍ତିନାମା ହୋଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀମାନେ ସହ-ମାଲିକ କିମ୍ବା ମିଳିତ ମାଲିକ ହୋଇପାରନ୍ତି ।" ଏହା ହୋଇପାରେ ଯେ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀଙ୍କ ଅଂଶ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇନାହିଁ । ଏପରି ହୋଇପାରେ ଯେ ଜଣେ କିମ୍ବା ଏକାଧିକ ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀ ଥାଇପାରନ୍ତି । ଯାଞ୍ଚ କରାଯିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଅଧିନିୟମର ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବ କି ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ ସହ-ମାଲିକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଧିକାର ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହ-ମାଲିକଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣଠାରୁ କମ୍ ପରିମାଣର ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡିବ, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହ-ମାଲିକ-ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ 25 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାରୁ କମ୍ ପାଇବେ ।" ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, *କେ.ଭି. କିଶୋର ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* (189 I.T.R. 264) ମାମଲାରେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟକୁ ଅନୁସରଣ କରିଥିଲେ । ଏହା ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା ଯେ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିବା ବିଷୟଟି ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅବିଭାଜିତ ଅଂଶ ଥିଲା ଏବଂ ଏପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶର ମୂଲ୍ୟ 25 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାରୁ କମ୍ ଥିଲା । ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀମାନେ ସହ-ମାଲିକ ଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହ-ମାଲିକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ କମ୍, ଅର୍ଥାତ୍ 25 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାରୁ କମ୍ ମୂଲ୍ୟ ପାଉଥିଲେ । ସମସ୍ତ ସହ-ମାଲିକମାନେ ପାଇଥିବା ପରିମାଣ 25 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇନଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ, ରାଜସ୍ୱ ପକ୍ଷରୁ ଏହା ବିବାଦିତ ହୋଇନଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ସମ୍ପର୍କରେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ସମସ୍ତ ବିବରଣୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା । ସେହି କାରଣରୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନୀତି ଅନୁସରଣ କରାଯାଇ ନ ଥିଲା । ବିକ୍ରୟ କାରବାରରେ କୌଣସି ହିସାବ ବହିର୍ଭୂତ ଟଙ୍କା ଆସି ନଥିବା ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମାମଲାର ଉପଯୁକ୍ତ

କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିକୃତ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ଏହି ସମସ୍ତ କାରଣରୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଗୁଆ କ୍ରୟ ଆଦେଶ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ ।

କେ.ଭି. କିଶୋର ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ (189 I.T.R. 264) ମାମଲାରେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜଣେ ମାନ୍ୟବର ଏକକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି, ପ୍ରାୟ ସମାନ ତଥ୍ୟ ଉପରେ, ଏହିପରି ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି:

> "ଏହି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଉପସ୍ଥାପନାଗୁଡ଼ିକୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ନିମ୍ନଲିଖିତ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ମାମଲାକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବ । ଏହା ଅସ୍ୱୀକାର କିମ୍ବା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ମୂଳ ଆବଣ୍ଟନଗ୍ରାହୀ, ଏ. ଶ୍ରୀନିବାସନ୍, 1962 ମସିହାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ । ସେ ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ ହୋଇଥିବାରୁ, ହିନ୍ଦୁ ଉତ୍ତରାଧିକାର ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ, ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଏବଂ ପିଲାମାନେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଛାଡି ଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣର ଅଂଶ ଉପରେ ଏକ ନିହିତ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଥିଲେ । ନିଜ ନିଜ ଅଂଶର ମାଲିକ ଭାବରେ, ସେମାନେ ଏକ ପରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ଥିଲେ ଯାହା ସେମାନେ ଏପ୍ରିଲ୍ 8, 1987 ରେ କରିଥିଲେ, ଯାହାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ, 4 ରୁ 8 ନମ୍ବର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଂଶ ଆବଣ୍ଟନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏପ୍ରିଲ 8, 1987 ପରେ, ସେମାନେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଂଶର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମାଲିକ ଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ନିଜ ନିଜ ଅଂଶ ସହିତ କାରବାର କରିପାରିବେ ଏବଂ ସେ ଅନ୍ୟର ଅଂଶ ସହିତ କାରବାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅଂଶକୁ ଏପରି ପଡ଼ିଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ "ସମ୍ପତ୍ତି" ଶବ୍ଦର ପରିଭାଷା ମଧ୍ୟରେ ଆସିବ । ଏପରି ଅଂଶୀଦାରଙ୍କର ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାର ଅଧିକାର ଥିଲା । କେବଳ ଯେହେତୁ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମାଲିକ ଏକତ୍ର ହୋଇ ଏକ କିମ୍ବା ଅଧିକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସେମାନଙ୍କର ଅଂଶ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଚୁକ୍ତିନାମା ପାଇଁ ଏକାଠି ହୋଇଥିଲେ, ତେଣୁ ଏହା ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ନାହିଁ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯାହା ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଛନ୍ତି ତାହା ହେଉଛି ସମ୍ପତ୍ତିରେ ତାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଂଶ । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଦେଖିଲେ, ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 4 ରୁ 8 ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତିକୁ କେବଳ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 4 ରୁ 8 ର ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅବିଭାଜିତ ଅଂଶ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ଭାବରେ ବୁଝିବା ଉଚିତ । ଏହା ବିବାଦରେ ନାହିଁ ଯେ ଏହିପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶର ମୂଲ୍ୟ 10,00,000 ଟଙ୍କାରୁ କମ୍ । ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ଏକାଧିକ ସ୍ଥାନରେ ଏହି କଥା କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଯାହା ବିକ୍ରୟ କରାଯାଏ, ତାହା ହେଉଛି ସମ୍ପତ୍ତିର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅବିଭକ୍ତ

ଅଂଶ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟକୁ ନେଇ, ସାମୂହିକ ଅଂଶଧନକୁ ଅଧିନିୟମର ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ଅନୁଯାୟୀ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ...."

ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଉପରୋକ୍ତ ରାୟକୁ ସେହି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା *ଏନ.ସି. ରଙ୍ଗେଶ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ଜେନେରାଲ ଅଫ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରେସନ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* (189 I.T.R. 270) ଏବଂ କର୍ଣ୍ଣାଟକ, କଲିକତା ଏବଂ ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଯଥାକ୍ରମେ *ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଜେ.ଏସ.ଏ. ରାଘବ ରେଡ୍ଡୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* (199 I.T.R. 508), *ସୁରିନ୍ଦର ଗୁପ୍ତା ବନାମ ମୁଖ୍ୟ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* (221 I.T.R. 375) ଏବଂ *ୱେବଷ୍ଟର ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିଜ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ* (225 I.T.R. 924) ମାମଲାରେ ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିଲା ।

ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ *ଯୋଧରାମ ଦୌଲତରାମ ଆରୋରା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଏମ.ବି. କୋଡନାନୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* (221I.T.R. 368) ମାମଲାରେ ବିପରୀତ ମତ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ମାମଲାରେ ବିକ୍ରେତା ଜଣେ ଏବଂ ତିନି ଜଣ କ୍ରେତା ଥିଲେ । ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ବିକ୍ରେତା ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ରେତାଙ୍କୁ ଫ୍ଲାଟରେ ଅବିଭକ୍ତ 1/3 ଅଂଶ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ରେତା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ 14,06,000 ଟଙ୍କା ମୋଟ ବିନିମୟରେ ବିକ୍ରେତାଙ୍କଠାରୁ କୋଠାଘରର ଅବିଭକ୍ତ 1/3 ଅଂଶ କିଣିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ; କୋଠାଘରରେ ଏପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶର କ୍ରୟ ପାଇଁ ଜରସମନର ମୂଲ୍ୟ 4,68,667 ଟଙ୍କା ହେବା ଉଚିତ ଯାହା 10 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ସୀମାଠାରୁ କମ୍ ଥିଲା; ଏବଂ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କର ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା । *କେ.ଭି. କିଶୋର* ଏବଂ *ଏନ.ସି. ରଙ୍ଗେଶଙ୍କ* ମାମଲାରେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଉଦ୍ଧୃତ କରାଯାଇଥିଲା । ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ରାୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅଲଗା କରିଥିଲେ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ରାଜିନାମା ହୋଇଥିଲା, ତାହା କୋଠାଘର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ମିଳିତ ରାଜିନାମା ଥିଲା । ଚୁକ୍ତିରେ ଏପରି କିଛି ନଥିଲା ଯାହା ସୂଚିତ କରେ ଯେ କ୍ରେତାମାନେ ବିକ୍ରେତାଙ୍କଠାରୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କୋଠାଘରର ଏକ ତୃତୀୟାଂଶ ଅଂଶ କିଣିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ । ସମସ୍ତ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷ ଫର୍ମ ନଂ. 37-I ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ତେଣୁ, ଧାରା 269-UDର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନାହିଁ ବୋଲି ଯୁକ୍ତି କରିବା ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲା ନଥିଲା ।

ଧାରା 269-UA ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ କିଛି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ, ଯାହା ହସ୍ତାନ୍ତର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି କ୍ରୟ ସହିତ ଜଡ଼ିତ । ଏକ 'ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ରାଜିନାମା' ଏହାର ଖଣ୍ଡ (a) ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି, ଯାହାର ଅର୍ଥ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ଏକ ରାଜିନାମା । "ଖଣ୍ଡ (d) ଦ୍ୱାରା 'ସମ୍ପତ୍ତି' ର ଅର୍ଥ କୌଣସି ଜମି କିମ୍ବା କୌଣସି ଅଟ୍ଟାଳିକା କିମ୍ବା ଅଟ୍ଟାଳିକାର କିଛି ଅଂଶ ଏବଂ କୌଣସି ଜମି କିମ୍ବା କୌଣସି ଅଟ୍ଟାଳିକା କିମ୍ବା ଅଟ୍ଟାଳିକାର କୌଣସି ଅଂଶ ଉପରେ କୌଣସି

ଅଧିକାର ବୋଲି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି । କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ 'ହସ୍ତାନ୍ତର' ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ଖଣ୍ଡ (f)ର କାରଣ ଅନୁଯାୟୀ, ବାର ବର୍ଷରୁ କମ୍ ସମୟ ପାଇଁ ବିକ୍ରୟ କିମ୍ବା ବିନିମୟ କିମ୍ବା ଲିଜ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତିର ସ୍ଥାନାନ୍ତର ।" ଖଣ୍ଡ (b) ଦ୍ୱାରା "ସ୍ୱଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ" କୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି, ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ଯଦି ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବିକ୍ରୟ ମାଧ୍ୟମରେ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଏ, ତେବେ ହସ୍ତାନ୍ତର ଚୁକ୍ତିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ପରି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ବିନିମୟ ହେବ । ଧାରା 269-UC ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତର ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଇଛି । ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଯାହା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତାହା ହେଉଛି ଧାରା 269-UC ର ଉପ-ଧାରା (1), (2) ଏବଂ (3) ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏହିପରି:

> "269-UC(1) ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମ, 1882 (1882ର 4) କିମ୍ବା ବର୍ତ୍ତମାନ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନରେ ଯାହା କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଞ୍ଚଳରେ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମୂଲ୍ୟର, ଯାହା ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରେ, ସେହି ପ୍ରକାରର କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତର କୌଣସିପରି କରାଯିବ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ବ୍ୟକ୍ତି (ଏହାପରେ "ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ" ବୋଲି କୁହାଯିବ) ଏବଂ ଯାହାଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବା ପ୍ରସ୍ତାବ ରହିଛି ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି (ଏହାପରେ "ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀ" ବୋଲି କୁହାଯିବ) ମଧ୍ୟରେ, ଉପଧାରା (2)ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ, ଅତି କମରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହସ୍ତାନ୍ତର ତାରିଖର ଚାରି ମାସ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ହସ୍ତାନ୍ତର ଚୁକ୍ତି ସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥାଏ ।
>
> (2) ଉପଧାରା (1) ରେ ସୂଚିତ ରାଜିନାମା ଏପରି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ତରଫରୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା କୌଣସି ପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ବିବୃତି ଆକାରରେ ଲିଖିତ ଭାବରେ ହ୍ରାସ ପାଇବ ।
>
> (3) ଉପ-ଧାରା (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିବୃତ୍ତି,
>
> (i) ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କାହାଜାତରେ ରହିବ;
>
> (ii) ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କରିବ; ଏବଂ
>
> (iii) ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ରୀତିରେ କରାଯିବ;
>
> ଏବଂ ଏପରି କାରବାରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପକ୍ଷ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଯେକୌଣସି ପକ୍ଷ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପଦ୍ଧତିରେ ଏବଂ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ।"

ଧାରା 269 UD, ଯେତେଦୂର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ, ଏହିପରି:

"269UD.(1) [ଉପ-ଧାରା (1A) ଏବଂ (IB) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ, ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ], ଯେକୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପର୍କରେ ଧାରା 269UCରେ ଉପ-ଧାରା (3) ଅନୁଯାୟୀ ବିବରଣୀ ପାଇବା ପରେ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନ କିମ୍ବା କୌଣସି ଦଲିଲ କିମ୍ବା ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ପ୍ରଚଳିତ କୌଣସି ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ଥିବା ଯେକୌଣସି ବିଷୟ ସତ୍ତ୍ୱେ, ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ପରିମାଣ ସହିତ ସମାନ ପରିମାଣରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତି କ୍ରୟ ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ଦେଇପାରିବେ:

(1A) ଉପ-ଧାରା (1) ଅନୁଯାୟୀ ଆଦେଶ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ, ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ, ସମ୍ପତ୍ତି ଦଖଲରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି,ଙ୍କୁ ଶୁଣାଣୀ ପାଇଁ ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସୁଯୋଗ ଦେବେ, ଯଦି ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଦଖଲରେ ନଥାଆନ୍ତି, ତେବେ ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀଙ୍କୁ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଆଗ୍ରହୀ ଥିବା ଅନ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଯାହାଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଜାଣନ୍ତି, ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସୁଯୋଗ ଦେବେ ।

(1B) ଉପଧାରା (1) ଅନୁଯାୟୀ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଦେଶ କେଉଁ ଆଧାରରେ ଏହା କରାଯାଇଛି ତାହା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିବ ।]

(2) ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଉପ-ଧାରା (1) ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପର୍କରେ ତାଙ୍କର ଆଦେଶର ଏକ ନକଲ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ, ସମ୍ପତ୍ତି ଦଖଲରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବେ, ଯଦି ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ ଦଖଲରେ ନଥାନ୍ତି, ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ଯାହାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଆଗ୍ରହୀ ବୋଲି ଜାଣନ୍ତି ।"

ଆୟକର ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 48-K ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଧାରା 269-UC ର ଉପ-ଧାରା (1) ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯେକୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଲ୍ୟ, ଯେଉଁଠାରେ ଉକ୍ତ ଉପ-ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ଚୁକ୍ତିନାମା 31 ଜୁଲାଇ, 1995 ପରେ ସଂପାଦିତ ହୁଏ, ଅହମ୍ମଦାବାଦ ସହର ପାଇଁ 25 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ହେବ ।

ସି.ବି. ଗୌତମ ବନାମ ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1993] 1 SCC 78 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ସାମ୍ବିଧାନିକ ବିଚାରପୀଠ ରାୟର ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ଅନୁଚ୍ଛେଦ 21ର ସାମ୍ବିଧାନିକତା ଉପରେ ବିଚାର କରି ଏହିପରି କହିଛନ୍ତି:

"21.ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ର ବିଧାନସଭାଗତ ଇତିହାସ, ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରତି-ସତ୍ୟପାଠ ଏବଂ ଏଚ୍.କେ. ସାରଙ୍ଗୀଙ୍କ ସତ୍ୟପାଠରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ଭାରତୀୟ ସଂଘ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଟିକସ ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ମତ, ଯାହା ଆୟକର ବିଭାଗ ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଟିକସ ପରିଷଦରୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇବା ପରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ ଆୟକର ଅଧିନିୟମର ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କ୍ରୟର

> କ୍ଷମତା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଛି ଏବଂ କେବଳ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ସହରାଞ୍ଚଳରେ ଏକ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରୟ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ଯାହା ଉପରେ ଉକ୍ତ ଅଧ୍ୟାୟର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବମୂଲ୍ୟାୟନ ଅଛି, ବିକ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ବଜାର ମୂଲ୍ୟଠାରୁ 15 ପ୍ରତିଶତ କମ୍ କିମ୍ବା ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ଅଟେ, ଏହା ଏକ ଅନୁମାନ ଆଣିପାରେ ଯେ ଏହି ଅବମୂଲ୍ୟାୟନ ଟିକସ ଫାଙ୍କିବା ପାଇଁ କରାଯାଇଛି । ଅବଶ୍ୟ, ଏପରି ଏକ ଅନୁମାନ ଖଣ୍ଡନଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିକ୍ରେତା କିମ୍ବା କ୍ରେତା ଏପରି ଅନୁମାନକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣ ଆଣିପାରିବେ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଧାରା 269-UD ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପତ୍ତିର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କ୍ରୟ ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ଲିଖିତ କାରଣ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏପରି କାରଣଗୁଡ଼ିକ ଆୟକର ଅଧିନିୟମରେ ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ପ୍ରଚଳନ କରାଯାଇଥିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ଜଡିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ଅର୍ଥାତ୍, ଟିକସ ଫାଙ୍କିବାର ପ୍ରୟାସକୁ ପ୍ରତିହତ କରିବା ପାଇଁ ।"

ତେଣୁ, ଆମ ମତରେ, ଅଧ୍ୟାୟ XX-C କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯାହା ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ ତାହା ହେଉଛି: ହସ୍ତାନ୍ତରର ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ରହିଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି କ'ଣ ଏବଂ ଏପରି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ କ'ଣ । ଏହାକୁ ଅଧ୍ୟାୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବାସ୍ତବ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ, କୃତ୍ରିମ କିମ୍ବା ବୈଷୟିକ ଉପାୟରେ ନୁହେଁ । ଯଦି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ, ନିୟମ 48-K ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ ଅଧିକ, ତେବେ ଯାହା ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ ତାହା ହେଉଛି; ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ ଏହାର ବଜାର ମୂଲ୍ୟଠାରୁ 15 ପ୍ରତିଶତ କମ୍ କିମ୍ବା ଅଧିକ କି । ଯଦି ହଁ, ତେବେ ଆଗୁଆ କ୍ରୟ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଏହା ପରେ କାରବାରର ପକ୍ଷମାନେ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ହେଉଛି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ପ୍ରକୃତ ବିନିମୟ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଉକ୍ତ ଚୁକ୍ତି ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ଅଟେ । ଏଥିରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସମାନ ଅଂଶ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯିବା ଏପରି ବିକ୍ରୟର ଏକ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଘଟଣା । କାରବାରର ପକ୍ଷମାନେ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ କାଗଜାତ ସଂଖ୍ୟା 37-I ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କହିଥିଲେ ଯେ ଯାହା ବିକ୍ରି ହେଉଛି ତାହା ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା, ସେଥିରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ଅଧା ଅଂଶ ନୁହେଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ମୋଟ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା 47 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଯାହା ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯିବାର ଥିଲା ତାହା ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା ଏବଂ ଏପରି ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା 47 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା । ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସାଧାରଣ ଭଡାଟିଆ

ଭାବରେ ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ଥିଲେ କିମ୍ବା ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଆୟକର ବିବରଣୀରେ ଏହିପରି ସେମାନଙ୍କର ମାଲିକାନା ଦେଖାଇଥିଲେ, ଏହାର କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ଯେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଯାହା ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେମାନଙ୍କର ସମାନ ଅଂଶ ଥିଲା, ତେଣୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ 25 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାରୁ କମ୍ ଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଅଧ୍ୟାୟ XX-C ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ।

ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ଯଦି ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସମାନ ଅଂଶର ହସ୍ତାନ୍ତରକୁ ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ହସ୍ତାନ୍ତର ଚୁକ୍ତିନାମା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ଆମର ଉପସଂହାର ସମାନ ହୋଇଥାଆନ୍ତା, କାରଣ ବାସ୍ତବିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦେଖିଲେ, ଏହା ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା ଯାହା ହସ୍ତାନ୍ତରର ବିଷୟ ଥିଲା ।

ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ମାଡ୍ରାସ, କର୍ଣ୍ଣାଟକ, ଦିଲ୍ଲୀ ଏବଂ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟଗୁଡ଼ିକ ଭୁଲ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏବଂ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ । *ଯୋଧରାମ ଦୌଲତରାମ ଆରୋରାଙ୍କ* ମାମଲାରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତକୁ ଆମେ ଅନୁମୋଦନ କରୁଛୁ ।

ଯେପରି ଆମେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛୁ, ରାଜସ୍ୱ ତରଫରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଲ୍ୟାୟନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ରିପୋର୍ଟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଆମେ ଭାବୁଛୁ, ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏହି ମାମଲାଟି ନୂତନ ଭାବରେ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବା ଉଚିତ୍ । ତେଣୁ, ବିଚ୍ୟୁତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଉପରେ ବିଚାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ଅପିଲ ଅଧୀନରେ ଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦିଆଯାଇଛି । ଏହି ମାମଲାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ରାଜସ୍ୱ ବିଭାଗ ଉକ୍ତ ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ସମ୍ପର୍କରେ ନିର୍ଭର କରିଥିବା ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ, ବିବରଣୀ ସମେତ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧ କରାଇବେ । ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ନୂତନ ଭାବରେ ଶୁଣିବେ ଏବଂ ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବେ । ଏହା ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ କୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣକୁ ବିଚାରକୁ ନ ନେଇ ଏପରି କରିବେ । ପୁନଃପ୍ରେରଣ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ସୀମାବଦ୍ଧତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ଉଠାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଦେଶ ନାହିଁ ।

ଭି.ଏସ୍.ଏସ୍. ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା

।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।